דמעה על קבר הבריונות הקדושה

מאת ד"ר ישראל אלדד

ב רוך אותו רגע אשר זיכני לראות את פניו של אבא אחימאיר בחודר הטהרה, בטרם כוסו לעולמים:

והנה סרו מהם קמטי הטרירות אשר נחרתו בהם במשך שלשים שנה כמעט של שנאת חנם שבעלילת הדם, מיני יריבים לדעה. וסרו מהם כאבי הכזבה שאכלו בהם והאפילו אותם, כי באו מידי קרובים לדעה.

והנה גם בה סרה מהם אותה רכות של אהבה, שהשכיחה את הטרירות, שהפיחה את האכזבה, ושעלתה עליהם כל אימת שהגיע מעצמו את אבק התרצות, את עפר הרחוב והעי תנות, שעיפרו עליו ושעיפר הוא על אחרים, שכל אימת שכבו לביתו אז כל אימת שדיבר בהם, אז הגה בהם, בבני ביתו.

והנה פה בחדר שהם יושבים, באחרון חדרי על פני אדמה, בחדר החדרים נעלמו מפניו הטרירות והאכזבה והרהורי, ולפתע פתאום הם עזים כל כך, חזקים כל כך, עצוקים כל כך, וחיוך רחב ומנצח כל כך על השפתיים גובר על הטרירות, גובר על האכזבה, גיבר אף על הרכות. איזה אבא אחימאיר חדש, שב ונתחדש לאחר כל השנים האחרונות, כל מה שהיה חבוי בו, בעומק נפשו הבריונית, ואשר כוסה ואשר נדחה, ויהיו המכסים ויהיו הדוחים אשר יהיו ויהיו הטעמים אשר יהיו, שב ועלה בפניו בשעת פרידה זו, בשבריר שנאה אחרון שבחייו.

זה היה שורש נפשו, וכאשר אבא אחימאיר קם עלינו פתאום כל כך, קם ומת היה זה שוב מעשה בריבוי בלבד, מעשה של קביעת עובדה, בגיבוי לכל מה שרגילים בו, אפילו מצדו. המכאן פנים, פני אחימאיר המחודשות, פני הלוחם החסונים שכב כמגד שפיר הקצוף, ושוב פני הנאבק במחנה פנימה, שתבטיח עצמו בחכמה רבה כל כך מפני הספדי בציעות, להוציא הספד הרב הקדוש, זו הנשמה היתרה של כל הבריונים, ופנים מחוסנים אף נגד כל היקר לו מכל יקר, המנחמו בבית מכל המצערי בחוץ, מחוסנים נגד כל רוץ וכל שקר, מחוסנים אף נגד כל דמעת אמת.

פנים מופלאים של אבא אחימאיר ראש הבריונים, כאשר ראינו אותו מאז, וכאשר פעל וכאשר היה בתוך תוכו תמיד, גם מאחורי הכל, גם מאחורי אי־העשייה שלכאורה אלו פני אחימאיר אשר ייקבעו לדורות, כאלה היו בחדר הטהרה, לכשנתעדלו ושוחרו מכל המקרי והטפל ובר־החלוף.

*

ל א רק תלמידיו לבריונות הברוכה ההיא, לבריכו ואהבו בראש וראשונה את „אבא" אבי „הבריונים", כי אם הוא עצמו, שלא כדר כן בני אדם מהנהיגים הרגיש להתעבר בכל הכתרים שבעולם, הוא עצמו אהב את עבודו זה, את מספלו זה מעל לכל, ומכל גורמי הטרירות, והאכזבה אשר שאבוהו, רגיש היה ביותר כלפי אי־הערכה מספקת של פרשת המלחמה הבריונית, זה פתח מלחמת השחרור, ואולי גם משום כך לא רצה שיספידוהו!

ואין נלכדים בחיתוך הדיבורים שלו כי אם בחיתוך הדברים לפשטות והכרעה.

*

ב ין השבחים שנאמרו ונכתבו עליו היה גם שבח הענווה. וזה נכון ואינו נכון כאחת. זה נכון כי כל אמת שניסה לשוחח אתו על כל מה שהוא עסק בו בשנים האחרו נות לפדיו לתפוגות, הוא היה מבטל את חשיבותו אף במידה מוגזמת, וכדרכו — אף בלשון חריפה ביותר. ודאי שרחוק היה מהעס קנות ואי־שפרנות בדעות מדיניות וכיוסנו לכוחות השליטים במדינה אף פסלה אותו כאילו מראש מפעילות עסקנית־מפלגתית. יש־מימינו משתקפת היא בעיקר בפרלמנטריות, וה־פארלמנטאריוסים שלנו. אף אלה הרואים עצמם כתלמידיו של אחימאיר ואילו ניתן להם להספידו היו ודאי פותחים ואומרים „מורי ורבי", הרי הם אפיפיורים מכל אפיפיור, יעד־שים כל כה שביכולתם שלא יחשדו חס וח־לילה בבריונות ולו אף לשונית חריפה כלשהו של אחימאיר, במצב כזה ברור שאחימאיר לא יסכון לפעילות מדינית לא רק בגלל השקפותיו הלא־פרלמנטריות ביותר לגבי הנרכים ותהו אים שלנו, כי אם גם לא מצד אפיפי הבריונ המכובד, יזו היתה סיבה נוספת לכך שרבים ראו את הליכתו בצדי הדרכים הפוליטיות־עסק ניות בכיסוי לענווה.

אולם ענווה זו שוברה בציבור: ימי שלא ידע את גאוותו וקנאותו של אחימאיר על תקופת הבריונות שלו, לא יבין גם את שמעה של ענווה זו, שלא היתה עשויה ומלאכותית כלל, כי אם טבעית ואף — כאמור — מוגזמת, יסובתה: ביטול החשיבות אף מלה שהוא עושה כעת ביחס למה שעשה ופעל ושה־פיע בעבר. ועל כך באה היה, ובכך בטוח היה, זה שעלה בגורלו שבחייו יהעלה את החיוך הרחב והמנצח על שפתיו. וטוב היה לראותו ככה, נהנה מן הודאי, מן הודאי שבודאי שבחייו, שבחיינו.

*

ל מרות משטר ההשכחה והסילוף ומשוא הפנים והתפליה בין דם לדם שמדר עד כה באופן מוחלט ורק באחרונה החלה בו תמורת־מה, זכו פרשיות העבר — לא אלא המכוערות שבמיכרכאות, כי אם אלו של גבורה רק על ישיבה בבית־הסוהר, כי אם גם על כל מה שקדם לכך ונחלוה לכך ונוסף לכך, לפני ברית הבריונים" לא זכה עדיין למספר תולי דותיו ומסכמם למרות שלשים השנה שעברו מאז ולמרות אנשי הרוח והקש שעמדו בראי שה. כאילו באה נקורת אחרונים בנוסחו גבו רת הראשונים, ואם כי רבים מבין הראשונים ההם, חברי ברית הבריונים אשר באו ממש מקצות הארץ, וגם מקצותיה הפוליטיים, לשאת על כתפיהם את נטת אביהם למרי מדיני, אם כי רבים מהם אם לא כולם המשיכו אף לאחר מכן במלחמת המחתרת בשליחה הנבחרים, ואר לי לא במקרה דומם במסגרת לחיי דוקא, אם שאול תשאלם, שלו פרק חייהם הרומאנטי ביו תר, האהוב עליהם ביותר, שעליי יבוז לספר פרטי פרטים ולו גם מחותר ערך לחלוטין, ואמרו לך: ימי הבריונים.

זה כוחה של ראשונות.

לפרוץ את כלא עט דרוש היה נוסף לגבו רה ולנטיגות הקרבה כזו מיסי יכושר הכנון וביצוע. אולם לפרוץ את חומת הליגאליזם והאידיליות והכבוד לחוקי השלטון, לפרוץ את חומת האנומאליות הפוליגלית לא רק נגד רצון „הישוב המארגן" ונגד כוחות השלטון הבריטי, כי אם גם מבלי לשאול אל פי המס נרת המפלגתית האופוזיציונית שלך על מגמיה הנערץ, לכך דרוש היה כוח עצורים, לכך דרו שה היתה סמנוגאיות רוחנית, לכך דרש היה אופי ריבוליוציוני. לכך דרושה היתה חרות ללא מיוראות בלשהם של „יש קיים", „רכוש שיש לשמיר עליו" וללא פזילה לשיחי לסאלו אים שלנו, כי אם גם לא מצד אפיפי הבריונ המכובד, יזו היתה סיבה נוספת לכך שרבים ראו את הליכתו בצדי הדרכים הפוליטיות־עסק ניות בכיסוי לענווה.

אולם ענווה זו שוברה בציבור: ימי שלא ידע את גאוותו וקנאותו של אחימאיר על תקופת הבריונות שלו, לא יבין גם את שמעה של ענווה זו, שלא היתה עשויה ומלאכותית כלל, כי אם טבעית ואף — כאמור — מוגזמת, יסובתה: ביטול החשיבות אף מלה שהוא עושה כעת ביחס למה שעשה ופעל ושה־פיע בעבר. ועל כך באה היה, ובכך בטוח היה, זה שעלה בגורלו שבחייו יהעלה את החיוך הרחב והמנצח על שפתיו. וטוב היה לראותו ככה, נהנה מן הודאי, מן הודאי שבודאי שבחייו, שבחיינו.

*

ל מרות משטר ההשכחה והסילוף ומשוא הפנים והתפליה בין דם לדם שמדר עד כה באופן מוחלט ורק באחרונה החלה בו תמורת־מה, זכו פרשיות העבר — לא אלא המכוערות שבמיכרכאות, כי אם אלו של גבורה רק על ישיבה בבית־הסוהר, כי אם גם על כל מה שקדם לכך ונחלוה לכך ונוסף לכך, לפני „ברית הבריונים" לא זכה עדיין למספר תולי דותיו ומסכמם למרות שלשים השנה שעברו מאז ולמרות אנשי הרוח והקש שעמדו בראי שה. כאילו באה נקורת אחרונים בנוסחו גבו רת הראשונים, ואם כי רבים מבין הראשונים ההם, חברי ברית הבריונים אשר באו ממש מקצות הארץ, וגם מקצותיה הפוליטיים, לשאת על כתפיהם את נטת אביהם למרי מדיני, אם כי רבים מהם אם לא כולם המשיכו אף לאחר מכן במלחמת המחתרת בשליחה הנבחרים, ואר לי לא במקרה דומם במסגרת לחיי דוקא, אם שאול תשאלם, שלו פרק חייהם הרומאנטי ביו תר, האהוב עליהם ביותר, שעליי יבוז לספר פרטי פרטים ולו גם מחותר ערך לחלוטין, ואמרו לך: ימי הבריונים.

זה כוחה של ראשונות.

לפרוץ את כלא עט דרוש היה נוסף לגבו רה ולנטיגות הקרבה כזו מיסי יכושר הכנון וביצוע. אולם לפרוץ את חומת הליגאליזם והאידיליות והכבוד לחוקי השלטון, לפרוץ את חומת האנומאליות הפוליגלית לא רק נגד רצון „הישוב המארגן" ונגד כוחות השלטון הבריטי, כי אם גם מבלי לשאול אל פי המס נרת המפלגתית האופוזיציונית שלך על מגמיה הנערץ, לכך דרוש היה כוח עצורים, לכך דרו שה היתה סמנוגאיות רוחנית, לכך דרש היה אופי ריבוליוציוני. לכך דרושה היתה חרות ללא מיוראות בלשהם של „יש קיים", „רכוש שיש לשמיר עליו" וללא פזילה לשיחי לסאלו אים שלנו, כי אם גם לא מצד אפיפי הבריונ המכובד, יזו היתה סיבה נוספת לכך שרבים ראו את הליכתו בצדי הדרכים הפוליטיות־עסק ניות בכיסוי לענווה.

אולם עם כל הכבוד לאותו שפע הידיעות ולאותו שפע העבודות אשר עשה במסגרת כתיבתו במקומות שונים, הוא עצמו לא ראה בהם את מרכז חייו, ורבות במידה מספקת היו ידיעותיו והבנותיו בהיסטוריה, לל מנת שידע ויכין דמו עצומה מה מפרשיות ויתו הוא בר־קיימא ומה בר־חלוף, מה יזכר ומה יישכח, מהו בר־משמעת של ודאי ומה מוטל בו הספק, הוא עצמו ידע יותר מכולנו יחד שאף כל המשכחה שברשימות „שמאי" ו„גיא" ו„אנטימא" ו„מערבי" ושאר כינויי, ואף כל המגוזה והמעובד יש־יפה שבעריכי האנציקלו פדיה הבריתית בהיסטוריה וכספורות, הוא יחסי במשפעותו, ואולם מוחלט יקיים ויומוד מעבר לכל התמורות במרע בהיסטוריות ובהשקפה, הוא מעש הבריונות בתחולות עם יש־ראל בדרך גאולתו, בשמגמת הדרך שלו מ־מוסב כמובן רק על מעשי הדיים, לא הפגנות ומצעדים ומורדת דבלים גרמניים, לא רק על ישיבה בבית־הסוהר, כי אם גם על כל מה שקדם לכך ונחלוה לכך ונוסף לכך, לפני „ברית הבריונים" לא זכה עדיין למספר תולי דותיו ומסכמם למרות שלשים השנה שעברו מאז ולמרות אנשי הרוח והקש שעמדו בראי של המאמר אי הגאום. נעשים טפלים ל„מ־ה" שבהם, לתוכנם, ואין ברוקים בסנוגנו של אחי־מאיר ואין מהפשים ריטוריקה של אחימאיר,

„הבוקר" — 15.6.62 — עמ' 3

והרי לך פני אבי הבריונים, פני בריון עברי קנאי, לכל כך רחבה סבל מוכן היה, ורק לעיתות דין ולעילות דין ולשונות הנם לא מוכן היה. את להיתאנזים עברי טהור וטוב ולא נמלץ ומנופח וצבוע, והרי הוא שלא פסק מלומדנו כי תורת משה לא תורה נצרנית פאצ'יפיסטית היא, הוא שלא פסק מהטעמה שלא תהיה תורת לישראל ללא שפי כות דמים. הוא אבי תורת הבריונות בישראל כרע תחת נטל עליות הם שכזאת. הוא רצה את אלרלזורוב?

מפלבוזים שבמחנה הרומאי, מרודפי השי לום הנכנעים נוכח נוטרי קרתא, אויבי בריוני ירושלים מאז ועד משתפי פעולה ומעלילי דם בימינו. ולא נסבר המעגל ההיסטורי, וזה היה מקור עצבו המיסא־היסטורי של אחימאיר. לא עצב ולא רוגז אישי אל שעוללו לו יהע לילו עליו. מבשרו חזה עמוק־עמוק בעורקים מורעלים בנוף ובנפש האומה. עלילת הדם נגנז הפכה לו אות לפנים עמוק באומה. על כן נעשה לו „המשפט הידוע" לתחיית סיוט מתמדת ולסמל מבשר רעות.

*

ו גם על כך ירדו עיניו דמעות על קברו של אחימאיר.

כי לא הם בריון קדוש ולוחם חירות ועז פפש אשר יקשה פניו ולבו אל אח וברבו כושלת ולבו מתרכך וקשי עורפו נמס וגאוותו נמוגה בעמדו בפני זרים, בפני גויים אדירים, כי אם לוחם ועניו, בריון וצבוע, בריון קנאי והומאניסט אשר רכים פניו באהבה וענווה ביתם וקשים הם ובאים — אל אויבים חוצה. ולא זה איש ישר־דרך ונאמן השמור כל חוק באשר חוק הוא, ויהי חוק אויבים, חוק ברי־שי, חוק גרמני, חוק בינלאומי, חוק. גויים, אי חוק „יהודי" פנימי הנכבע לאחד מחוקי הגויים ומשמש שוטר ובלש לו, כי אם זה איש ישר־דרך ונאמן השומר חוקי היסטוריה שעמקום הם עצודים הם מכל חוקים בני יומם וקצפו, שצודקים הם כחוק גאולת ישראל שאינה נכנסת לתוקת הגויים הבינלאומיים פולם. הבריונות הקדושה זה אי השוברת חו־קים רעים זרים שהם בגיבוי לחוק חיי האומה, גם אם יהודים שומרים אותם ושומרים אותם, ומשתפים פעולה עם גויים לשמירתם. ובחוקר־תיהם לא תלכו, גם אם הם מתורגמים לעברית פלשתינאית.

ובריונות קדושה זו נגלמה מקרבנו והמ־ריגה. „המלכתיות אינם אלא תירוץ רע להעלי מות ת. ייתכן והמדינה והמלכתיות זקוקים לה ביותר, אם קדושה מטרתה. זו הבריונות נגד הרכושנות שבנפש ובשביעות רצון ובשומן הלב, זו הענווה והקנייה לחומר איש, זו הבאה והשעירה מרוח ובחזון וכעוז ו־ד. „הפקד הן ונפש למען הדור הנטחר" כדבר הימנון בית"ר במנוח ביתש"ר — ביתש".

על כן הם המה הדמעה הרמה אשר ירדה מפי גברים ולומדים על קברו של אחי־מאיר. עליו בסו ועל רוח הבריונות שלהם עצמם בסו, שבימה המהה.

ב ין השבחים שנאמרו ונכתבו עליו היה גם שבח הענווה. וזה נכון ואינו נכון כאחת. זה נכון כי כל אמת שניסה לשוחח אתו על כל מה שהוא עסק בו בשנים האחרו נות לפדיו לתפוגות, הוא היה מבטל את חשיבותו אף במידה מוגזמת, וכדרכו — אף בלשון חריפה ביותר. ודאי שרחוק היה מהעס קנות ואי־שפרנות בדעות מדיניות ויכיוסנו לכוחות השליטים במדינה אף פסלה אותו כאילו מראש מפעילות עסקנית־מפלגתית. יש־מימינו משתקפת היא בעיקר בפרלמנטריות, וה־פארלמנטאריוסים שלנו. אף אלה הרואים עצמם כתלמידיו של אחימאיר ואילו ניתן להם להספידו היו ודאי פותחים ואומרים „מורי ורבי", הרי הם אפיפיורים מכל אפיפיור, יעד־שים כל כה שביכולתם שלא יחשדו חס וח־לילה בבריונות ולו אף לשונית חריפה כלשהו של אחימאיר, במצב כזה ברור שאחימאיר לא יסכון לפעילות מדינית לא רק בגלל השקפותיו הלא־פרלמנטריות ביותר לגבי הנרכים ותהו אים שלנו, כי אם גם לא מצד אפיפי הבריונ המכובד, יזו היתה סיבה נוספת לכך שרבים ראו את הליכתו בצדי הדרכים הפוליטיות־עסק ניות בכיסוי לענווה.

אולם ענווה זו שוברה בציבור: ימי שלא ידע את גאוותו וקנאותו של אחימאיר על תקופת הבריונות שלו, לא יבין גם את שמעה של ענווה זו, שלא היתה עשויה ומלאכותית כלל, כי אם טבעית ואף — כאמור — מוגזמת, יסובתה: ביטול החשיבות אף מלה שהוא עושה כעת ביחס למה שעשה ופעל ושה־פיע בעבר. ועל כך באה היה, ובכך בטוח היה, זה שעלה בגורלו שבחייו יהעלה את החיוך הרחב והמנצח על שפתיו. וטוב היה לראותו ככה, נהנה מן הודאי, מן הודאי שבודאי שבחייו, שבחיינו.

*

ל מרות משטר ההשכחה והסילוף ומשוא הפנים והתפליה בין דם לדם שמדר עד כה באופן מוחלט ורק באחרונה החלה בו תמורת־מה, זכו פרשיות העבר — לא אלא המכוערות שבמיכרכאות, כי אם אלו של גבורה רק על ישיבה בבית־הסוהר, כי אם גם על כל מה שקדם לכך ונחלוה לכך ונוסף לכך, לפני „ברית הבריונים" לא זכה עדיין למספר תולי דותיו ומסכמם למרות שלשים השנה שעברו מאז ולמרות אנשי הרוח והקש שעמדו בראי שה. כאילו באה נקורת אחרונים בנוסחו גבו רת הראשונים, ואם כי רבים מבין הראשונים ההם, חברי ברית הבריונים אשר באו ממש מקצות הארץ, וגם מקצותיה הפוליטיים, לשאת על כתפיהם את נטת אביהם למרי מדיני, אם כי רבים מהם אם לא כולם המשיכו אף לאחר מכן במלחמת המחתרת בשליחה הנבחרים, ואר לי לא במקרה דומם במסגרת לחיי דוקא, אם שאול תשאלם, שלו פרק חייהם הרומאנטי ביו תר, האהוב עליהם ביותר, שעליי יבוז לספר פרטי פרטים ולו גם מחותר ערך לחלוטין, ואמרו לך: ימי הבריונים.

זה כוחה של ראשונות.

לפרוץ את כלא עט דרוש היה נוסף לגבו רה ולנטיגות הקרבה כזו מיסי יכושר הכנון וביצוע. אולם לפרוץ את חומת הליגאליזם והאידיליות והכבוד לחוקי השלטון, לפרוץ את חומת האנומאליות הפוליגלית לא רק נגד רצון „הישוב המארגן" ונגד כוחות השלטון הבריטי, כי אם גם מבלי לשאול אל פי המס נרת המפלגתית האופוזיציונית שלך על מגמיה הנערץ, לכך דרוש היה כוח עצורים, לכך דרו שה היתה סמנוגאיות רוחנית, לכך דרש היה אופי ריבוליוציוני. לכך דרושה היתה חרות ללא מיוראות בלשהם של „יש קיים", „רכוש שיש לשמיר עליו" וללא פזילה לשיחי לסאלו אים שלנו, כי אם גם לא מצד אפיפי הבריונ המכובד, יזו היתה סיבה נוספת לכך שרבים ראו את הליכתו בצדי הדרכים הפוליטיות־עסק ניות בכיסוי לענווה.

אולם ענווה זו שוברה בציבור: ימי שלא ידע את גאוותו וקנאותו של אחימאיר על תקופת הבריונות שלו, לא יבין גם את שמעה של ענווה זו, שלא היתה עשויה ומלאכותית כלל, כי אם טבעית ואף — כאמור — מוגזמת, יסובתה: ביטול החשיבות אף מלה שהוא עושה כעת ביחס למה שעשה ופעל ושה־פיע בעבר. ועל כך באה היה, ובכך בטוח היה, זה שעלה בגורלו שבחייו יהעלה את החיוך הרחב והמנצח על שפתיו. וטוב היה לראותו ככה, נהנה מן הודאי, מן הודאי שבודאי שבחייו, שבחיינו.

*

ל מרות משטר ההשכחה והסילוף ומשוא הפנים והתפליה בין דם לדם שמדר עד כה באופן מוחלט ורק באחרונה החלה בו תמורת־מה, זכו פרשיות העבר — לא אלא המכוערות שבמיכרכאות, כי אם אלו של גבורה רק על ישיבה בבית־הסוהר, כי אם גם על כל מה שקדם לכך ונחלוה לכך ונוסף לכך, לפני „ברית הבריונים" לא זכה עדיין למספר תולי דותיו ומסכמם למרות שלשים השנה שעברו מאז ולמרות אנשי הרוח והקש שעמדו בראי של המאמר אי הגאום. נעשים טפלים ל„מ־ה" שבהם, לתוכנם, ואין ברוקים בסנוגנו של אחי־מאיר ואין מהפשים ריטוריקה של אחימאיר,

ובסטטוסנים „הלאומיים" בה כיום.

ואין דבר זה דומה למחסור רוח חלוצות בהתישבות למשל, ישנם שמחים שהממלכתיות היא להם תחליף ואף מכשיר יעיל יותר. למפ עלים כלכליים אפשר למצוא דרכים אחרות, אם בכורסת ליבראלים, דרך הרינשאבליות ה־שאול תשאלם, שאי פרק חייהם הרומאנטי ביו תר, האהוב עליהם ביותר, שעליי יבוז לספר פרטי פרטים ולו גם מחותר ערך לחלוטין, ואמרו לך: ימי הבריונים.

זה כוחה של ראשונות.

לפרוץ את כלא עט דרוש היה נוסף לגבו רה ולנטיגות הקרבה כזו מיסי יכושר הכנון וביצוע. אולם לפרוץ את חומת הליגאליזם והאידיליות והכבוד לחוקי השלטון, לפרוץ את חומת האנומאליות הפוליגלית לא רק נגד רצון „הישוב המארגן" ונגד כוחות השלטון הבריטי, כי אם גם מבלי לשאול אל פי המס נרת המפלגתית האופוזיציונית שלך על מגמיה הנערץ, לכך דרוש היה כוח עצורים, לכך דרו שה היתה סמנוגאיות רוחנית, לכך דרש היה אופי ריבוליוציוני. לכך דרושה היתה חרות ללא מיוראות בלשהם של „יש קיים", „רכוש שיש לשמיר עליו" וללא פזילה לשיחי לסאלו אים שלנו, כי אם גם לא מצד אפיפי הבריונ המכובד, יזו היתה סיבה נוספת לכך שרבים ראו את הליכתו בצדי הדרכים הפוליטיות־עסק ניות בכיסוי לענווה.

אולם ענווה זו שוברה בציבור: ימי שלא ידע את גאוותו וקנאותו של אחימאיר על תקופת הבריונות שלו, לא יבין גם את שמעה של ענווה זו, שלא היתה עשויה ומלאכותית כלל, כי אם טבעית ואף — כאמור — מוגזמת, יסובתה: ביטול החשיבות אף מלה שהוא עושה כעת ביחס למה שעשה ופעל ושה־פיע בעבר. ועל כך באה היה, ובכך בטוח היה, זה שעלה בגורלו שבחייו יהעלה את החיוך הרחב והמנצח על שפתיו. וטוב היה לראותו ככה, נהנה מן הודאי, מן הודאי שבודאי שבחייו, שבחיינו.

*

ל מרות משטר ההשכחה והסילוף ומשוא הפנים והתפליה בין דם לדם שמדר עד כה באופן מוחלט ורק באחרונה החלה בו תמורת־מה, זכו פרשיות העבר — לא אלא המכוערות שבמיכרכאות, כי אם אלו של גבורה רק על ישיבה בבית־הסוהר, כי אם גם על כל מה שקדם לכך ונחלוה לכך ונוסף לכך, לפני „ברית הבריונים" לא זכה עדיין למספר תולי דותיו ומסכמם למרות שלשים השנה שעברו מאז ולמרות אנשי הרוח והקש שעמדו בראי של המאמר אי הגאום. נעשים טפלים ל„מ־ה" שבהם, לתוכנם, ואין ברוקים בסנוגנו של אחי־מאיר ואין מהפשים ריטוריקה של אחימאיר,

כששלטון זה נתגלה כמנוגד ואויב לאינטרס ציוניים" ה„אימפריאליסטים" שנדרפו ונכ־לאו כאן על ידי שלטון הריאקציה האימפריא־ליסטית, ולא הבורגנים הלאומיים המתפכנים לפני־הם. הוא ה„פאשיסט" מורידי דגל נאצי בארץ ישראל ולא ב„הלומים האנטי־אמפריאלי־שים" האחרים, שמרי החוק. כל חוק.

יתר על כן: ברית נכרתה כאן בין הריקוד־ציה האימפריאליסטית הבריטית ה„קדמה" הי־שובית הסוציאליסטית נגד בנית הבריונים ש־פתחה במרי נגד השלטון הבריטי למען שלטון עברי בטכולת הדעברית.

ובריתה של בית מנאה וזדונית זו היתה עלילת הדם לאחר רצח אלרזורוב.

מ חר תמלאנה עשרים ותשע שנה לרצח מדינאי ציוני גדול זה. ומחר תמלאנה שבע שנים לאותה הודאה ראשונה שהודה שנבנוכסר־ארז זיל (לכרכה) כי חוזר בתשובה היה וכופר לו), באספת בני־ברית בתל־אביב, והוא חבר מפא"י והוא קצין משרה בימי הרצח ובחקירה, הודאה בכך שכבר אז נתגלה לו שעלילת דם העלילו על סטאבסקי, רוזנבלאט ואחימאיר, והוא ידע על כך והודיע על כך לראשי מפא"י.

ואחרי ארוגו של מי ש„נהגה מן הספק" הלך באלם וכצוד־אמת, כי התפקיד לא דרש זאת ממנו: יושב ראש הכנסת, קדוש לוז, משמע הלך באומן „פרטי", ובאומן „פרטי" יודע כל איש מפא"י וב„דבורון" ושרת בראשם שלא יהודי ולא רביזיוניסט ולא אחימאיר רצחו את אלרזורוב, אך באומן „מפלגתי" ידיון עלילת הדם בתוקפה, כי כפי הנראה צדק אחי־מאיר שטען, שמכוח עלילת דם זו עלו לשלטון, ועל כך הם קשה להפרד ממנה, שלמלא את תביעתו שתבעה כל חיי: ביקורת תהיה, לא „פרשת לבון", על עלילת אמת או כזב, שלבון נתן או לא נתן „הראה" מסיימת דעשו ועדיין רועשים אמות הספים האינטלקטואליים והמוס־ריים והפרופיסוריים. אך על עלילת דם שהוכחה בעלילת לב, לא הוקמו ועדות כל שהן. על פרשת דריפוס מטשיכים לפרסם ספ־רים בערפה. על משפט שוא ועל עיוותי הסוי הדרין מטשיך לכתוב בטאון הומאניקן, אך על עלילת דם אלרזורוב שהפעירה חהנים של שנאת חנם, יודע „דבר" שהיו חיים: שום מן הספק.

ועל כן אין חוקי לשון הרע, ועל כך אין ועדות לאתיקה מקצועית. ועל כך אין פסוקי מקרא בפי מחנה התנ"ך.

סימן הוא כי חטא חטאנו לו לאחימאיר בהסתיגו בפניו ובלשון בפנים כי אין הוא מש־תדר פסוק המשפט הזה.

ו גם על כך ירדו עיניו דמעות על קברו של אחימאיר.

כי לא הם בריון קדוש ולוחם חירות ועז פפש אשר יקשה פניו ולבו אל אח וברבו כושלת ולבו מתרכך וקשי עורפו נמס וגאוותו נמוגה בעמדו בפני זרים, בפני גויים אדירים, כי אם לוחם ועניו, בריון וצבוע, בריון קנאי והומאניסט אשר רכים פניו באהבה וענווה ביתם וקשים הם ובאים — אל אויבים חוצה. ולא זה איש ישר־דרך ונאמן השמור כל חוק באשר חוק הוא, ויהי חוק אויבים, חוק ברי־שי, חוק גרמני, חוק בינלאומי, חוק. גויים, אי חוק „יהודי" פנימי הנכבע לאחד מחוקי הגויים ומשמש שוטר ובלש לו, כי אם זה איש ישר־דרך ונאמן השומר חוקי היסטוריה שעמקום הם עצודים הם מכל חוקים בני יומם וקצפו, שצודקים הם כחוק גאולת ישראל שאינה נכנסת לתוקת הגויים הבינלאומיים פולם. הבריונות הקדושה זה אי השוברת חו־קים רעים זרים שהם בגיבוי לחוק חיי האומה, גם אם יהודים שומרים אותם ושומרים אותם, ומשתפים פעולה עם גויים לשמירתם. ובחוקר־תיהם לא תלכו, גם אם הם מתורגמים לעברית פלשתינאית.

ובריונות קדושה זו נגלמה מקרבנו והמ־ריגה. „המלכתיות אינם אלא תירוץ רע להעלי מות ת. ייתכן והמדינה והמלכתיות זקוקים לה ביותר, אם קדושה מטרתה. זו הבריונות נגד הרכושנות שבנפש ובשביעות רצון ובשומן הלב, זו הענווה והקנייה לחומר איש, זו הבאה והשעירה מרוח ובחזון וכעוז ו־ד. „הפקד הן ונפש למען הדור הנטחר" כדבר הימנון בית"ר במנוח ביתש"ר — ביתש".

על כן הם המה הדמעה הרמה אשר ירדה מפי גברים ולומדים על קברו של אחי־מאיר. עליו בסו ועל רוח הבריונות שלהם עצמם בסו, שבימה המהה.